

Danijel Jovanović

SEVERNA KAPIJA

- GLASOVI U TAMI -

Otvorena knjiga

Beograd 2017.

Danijel Jovanović

SEVERNA KAPIJA

- GLASOVI U TAMI -

Ilustracije: Aleksandra Jevtović

Mojim roditeljima,
koji su mi pružili najviše
kad su imali najmanje

Prolog

– Neću se vratiti. Jednostavno ne mogu da je ostavim.

Dan je bio vreo poput čajnika na vatri. Horizont u daljini, gde se blede nebo spajalo sa zelenim pašnjacima, trepereo je ispred očiju kao u pustinji. Suzana je stajala u hladovini ogromne krošnje, leđima okrenuta svom sagovorniku. Divlja smeđa kosa bila joj je pokupljena u visoki konjski rep. Morala je da oslobodi vrat i ramena. U njenom selu leta su ponekad znala da budu nemilosrdna.

– Tek tako ćeš dopustiti da sve što si u proteklih godinu dana postigla padne u vodu? A ti si bila ta od koje smo mnogo očekivali.

Devojčica zatrepta krajnje neraspoložena. Uzdahnula je pre nego što je odgovorila.

– A šta sam to postigla? Šta to tačno može da se smatra uspehom? Bila sam uvučena u najmračniju misteriju koju ni u najgo-

rim snovima nisam mogla da zamislim. Smatrali su me ludom, ismevali i kažnjavali. Da ne pominjem koliko puta sam dovela svoj život u opasnost!

– Vredelo je! Osim toga, sada će sve biti drugačije. Sve se vratilo u normalu.

– Rekla sam da ne mogu da je ostavim. Neću da idem bez nje! – brecnu se Suzana, okrenuvši se da oštro pogleda svog sagovornika.

Njene oči bile su iskričave i vedre čak i kada je bila ljuta. Boja meda i čokolade mešala se oko njenih zenica. Kosa osobe pred njom presijavala se na suncu kao lišće u jesen. Oči te osobe bile su pomalo hladne, ali su je tvrdoglavo fiksirale.

– A ako krene i ona? – reče osoba pomalo otegnuto. – Šta ako se i Margiti pruži prilika da se školuje u „Severnoj kapiji”?

Suzana blago zakoluta očima. Hiljadu puta raspravila je o toj temi i već je bila na ivici živaca. Nesnosna vrućina joj je udarala u glavu.

– Koliko puta da ti kažem da ne mogu da prihvatim tvoju pomoć? Ne bi bilo u redu. To je jednostavno previše.

– Za mene nije i ti to dobro znaš.

– Jednostavno ne mogu, – ponovi devojčica.

– Ne budi sebična! Ne radi se samo o tvom životu. Misliš li da Margita ne zaslužuje šansu koja je i tebi pružena?

– Ne znam da li je to pametna ideja, – reče Suzana malo blažim tonom, ali sada sa brigom u glasu. – Vratiti je na to mesto posle svega što se dogodilo... Možda to za Margitu ne bi bilo najbolje rešenje u ovom trenutku.

– Obećaj mi da ćeš bar razmisliti, – insistirala je osoba pred njom. – Do kraja leta ima još vremena.

Devojčica je ćutala pogleda prikovanog u uvelu travu pod njenim nogama. Nešto u njoj nagonilo ju je da se vrati tamo, da se ponovo popne uz te crne mermerne stepenice, da prođe kroz ta džinovska dvokrilna vrata i ugleda velelepni luster ulazne dvorane. Međutim, drugi deo njenog srca verovao je u suprotno, kao

da su dve osobe razmišljale njenom glavom. Pomislila je na staru kapiju obraslu šumom i stresla se.

– Suzana?! – prenu je otegnuti glas njenog sagovornika. – Obećaj mi.

– Dobro, – rekla je konačno. – Obećavam.

Prvo poglavlje

Plima i oseka

Tog leta život porodice Kovač bio je promenjen iz korena. Kada se Miša polovinom juna pojavio sa dve istovetne ćerke, u selu je eksplodirala bomba glasina i nagađanja. Za malo i usnulo mesto u kome su živeli bio je to događaj decenije. Najednom, kao da su se i same vremenske prilike promenile, nagoneći sve vetrove da duvaju prema njihovom dvorištu, a letnje kiše da baš iznad njihovog krova prave vihore nagađanja i zagonetnih miste-

rija. Bilo je to nezamislivo iscrpljujuće, kao da su u sopstvenom domu hodali po pozorišnim daskama.

Bibi, iako presrećna što je povratila svoje davno izgubljeno dete, nije imala mira razmišljajući o zloradim komentarima komšija. Očajnički je želela da svima zapuši usta, ali ljudi su se ponašali kao da je na sred sela sleteo leteći tanjir. Svakodnevno su se gurkali, domundavali, prepričavali i izmišljali raznorazne teorije zavere. Jedni su govorili da su Bibi i Miša sve ove godine krili drugo dete jer sa njim nešto nije bilo u redu, te da su devojčicu konačno pustili iz mentalne institucije i doveli kući. Drugi su pričali da je dete bilo ostavljeno, ali da sada, kada je samo pronašlo svoju sestru u toj dalekoj školi, nemaju srca da ga ponovo odbace. Treći, oni najzaludniji, govorili su da je Suzana boravila u posebnoj instituciji koja se bavi kloniranjem ljudi. Bilo kako bilo, većina tih ljudi klonila ih se kao da bi ljudi gen porodice Kovač mogao da ih zarazi vazдушnom linijom. Svi kao da su predosećali da sa tom porodicom nešto nije bilo u redu.

Sirota Bibi je pripremila svoju teoriju o priči da su joj u porodilištu rekli da je jedna beba stradala, ali da joj telo nikada nisu pokazali. Igrom sudbine, Suzana je naišla na svoju sestru u novoj školi i tako otkrila prevaru bolnice koja je dete prodala negde u toj varoši ispod planine. Ženica je satima plakala po komšiluku dok su je susedke tešile uz kafu i pitu od jabuka. One najbliže na kraju su joj poverovale, te se ženica stotim delom svoga prestravljenog bića primirila. Na ostatak sela se trudila da ne obraća pažnju, mada joj je to teško polazilo za rukom. Bilo kako bilo, čitavog leta niko nije prestajao da govori o njima i ljudi su, bar oni koji su imali najviše smelosti, dolazili da upoznaju Margitu, novog člana njihove male porodice.

Suzana se trudila da se uhoda u novu ulogu koju je dobila, ali su je nezaustavljive promene koje su se oko nje dešavale uhvatile u neku vrstu vira iz koga nije mogla da se izvuče. Pitanja koja su joj ljudi na svakom koraku postavljali počela su da joj zadržavaju glavobolju. *Kako si je tačno pronašla? Šta si pomislila u tom trenutku? Kome si prvo javila? Kakav je osećaj biti sestra? Zar*

ne shvataš koliko je sve to neverovatno? Celog leta ponavljala bi istu, sada već dobro uvežbanu, priču. Ljudi su dolazili, zvali telefonom i presretali je na ulici. Devojčica je počela da izbegava izlaske iz sopstvenog dvorišta. Osećala se kao da je iz jednog zavrta iznenada prešla u drugi. U njenom životu ništa više nije bilo isto. Pre ili kasnije, moraće sa tim da se pomiri.

Njihov dom bio je preuređen tako da odgovara četvoročlanoj porodici: kuhinja je imala veći sto, dnevna soba novu garnituru sa dodatnom foteljom, a Suzanina spavaća soba bila je potpuno izmenjena – u nju je ubačen krevet na sprat i veliki dvokrilni orman. Kada se u junu vratila kući, nije mogla da prepozna sopstvenu sobu. Delovala joj je nekako daleko i strano. Nekoliko sati prove-la je tragajući za starim uspomena u vidu leksikona, dnevnika, nalepnica i crteža koji su pratili njene izmišljene, detinje priče. Sve je najednom bilo previše uredno, previše isplanirano. Kao da u njoj i njenom domu više nije bilo mesta starim navikama.

Margita je bila krajnje zbunjena zbrkom koju je izazvala. Trudila se da ostane po strani, ali je uragan koji je kružio selom nosio upravo njeno ime i to je bilo nešto na šta nije mogla da utiče. Po ceo dan smešila se nepoznatim ljudima i odgovarala na njihova indiskretna pitanja. Bila je zatečena činjenicom da su ljudi u malim mestima na najbanalnije načine i bez trunke ustezanja zadirali u intimu nečije porodice kao da na nju imaju sve pravo ovog sveta. Pitala se na koji je način uopšte njen dolazak u sopstveni dom menjao živote ljudi iz sela. Trudila se da se ne odvaja od Suzane, jer kad je ostajala sama nije znala kako se od nje očekivalo da postupa. Mislila je da, ako dovoljno dobro bude oponašala svoju sestru, neće moći nigde da pogreši. U svom tom haosu, nije zaboravljala da se svako veče pred spavanje zahvali Bogu što je konačno pronašla svoj dom. Ipak, snovi o sivilu sirotišta u kome je odrastala nisu je tako lako napuštali. Budila se oblivena znojem u strahu da bi sve oko nje u jednom trenutku moglo da nestane. Pogled na Suzanin krevet iznad njene glave bi je uvek umirio.

Bibi je preko noći postala druga žena. Svu svoju energiju trošila je na udovoljavanje svom novom detetu. Kuvala je novo-

izmišljena jela svakog dana, spremala dezerte koje je ranije vidala samo na televiziji, obletala je oko nje, ne dozvoljavajući joj čak ni da sama zapertla cipele. Kada joj je Miša diskretno skrenuo pažnju da bi trebalo da dozvoli devojčici da diše, žena se raskukala na sav glas.

– Ona se naradila za ceo svoj život. Ko zna kroz šta je sve to siroto dete prošlo? Neću joj dozvoliti da podigne ništa teže od kašike dok sam živa!

Žena je počela da kupuje svojim ćerkama istovetne stvari i da ih poistovećuje na svaki mogući način. Ako je jedna volela kolač od kokosa, obe su morale da ga jedu, ako je druga izjavila da joj se spava i prva je morala sa njom u krevet. Kupovala im je istu garderobu, nakit i obuću, tako da je postajalo sve teže razlikovati ih. Čak je i Anita, Suzanina najbolja drugarica iz detinjstva, imala poteškoće u tome.

– Kao da imam dve tebe, – rekla joj je dok su sedele u bašti zavaljene u prostranu ležaljku između dva velika stabla.

Anita je bila jedina osoba u selu koja je čitavu priču prihvatila bez bujice pitanja. Podržala je svoju drugaricu na najbolji mogući način – ćutanjem.

Suzana se namršti, ali ne reče ništa.

– Juče sam te videla u prodavnici, – nastavila je Anita veselim tonom. – Pokušala sam da te dozovem, ali me nisi čula.

– Nisam išla u prodavnicu danima, – rekla je Suzana kratko.

– Gotovo da sam sigurna...

– Anita, to nisam bila ja! – breknula se iznenada.

Njena drugarica zabrinuto je pogleda.

– Suzi, jesi li dobro?

– Ne znam, – priznala je. – Imam osećaj da sam u stalnom usponu i padu osećanja, ali nemam kada da razmišljam o tome. Samo želim da ovaj haotični period prođe.

Suzanu je mučila drugačija vrsta košmara. Ona je stalno u glavi prevrtala sitnice i okolnosti koje su je dovele do Margite. Šta da nije oborila one kartone u podrumskoj arhivi sirotišta i ugledala njeno ime? Šta da je nadzornica nije poslala baš u ku-

hinju da odrađuje kaznu? Šta da joj prošlost nije prikazala baš onaj trenutak u kome su njeni roditelji saznali da čekaju blizance? Zdrav razum nije mogao da shvati toliku količinu slučajnosti. Noću se budila kako bi osmotrila krevet ispod svog. Sestrino usnulo lice ju je umirivalo.

Suzana se trudila da svaki trenutak nasamo sa sestrom iskoristi na pravi način. Pokazala joj je omiljeno mesto za čitanje pod jednom krošnjom u bašti, uputila ju je sa koje tačke u dvorištu se vidi najlepši zalazak sunca i odvela ju je na malo skriveno brdašće nedaleko od sela. Bilo je to mesto koje su Anita i ona kao male otkrile i koje su redovno posećivale. Srce joj je bilo puno što je imala sa kim da sve to podeli (kada bi im se uopšte ukazala prilika da provedu normalnih par sati). Tek sada shvatila je da se kao jedinica nikada nije osećala potpunom. Nešto joj je uvek nedostajalo.

Uloga sestre nije joj nimalo teško padala, ali se plašila kako će ovaj nalet ogromnih promena uticati na Margitu. Suzana je poznavala okolinu i ljude, pa joj je ipak teško padalo da se nosi sa skandalom u koji je njihov život bio pretvoren. Njena sestra nije ni imala prilike da upozna svoj dom pod normalnim okolnostima i zato Suzana nije želela da Margita stvori sliku potpuno drugačiju od one koju je i sama imala. Nadala se da će se sve uskoro vratiti u normalu i da će konačno moći slobodno da dišu. Koliko dugo sve ovo ljudima može biti zanimljivo?

Margita se trudila da se uklopi, ali joj se često dešavalo da persira ljudima koji bi trebalo da joj budu bliski prijatelji, da pita za dozvolu da nešto uzme ili pomeri, a za sto nikada nije sela a da je prethodno dva puta nisu pozvali. Kada je jednog dana upitala da li sme da koristi ležaljku u dnu dvorišta, Bibi je plakala čitava dva sata zaključana u kupatilu.

Iako je govorila sa sestrom o svemu, Suzana je rešila da svet iza stare kapije koji je u „Severnoj kapiji” pronašla sačuva za sebe. Nije bila sigurna kako bi Margita reagovala da sazna da stvorenja kao što su veštice i drekavci postoje. Da li bi joj uopšte poverovala? Možda bi odmah prenela roditeljima sve što je

čula? Ili bi se toliko uplašila da više ne bi smela ni iz kuće da izađe? Trenutno je i stvarnost za nju bila dovoljno naporna, tako da je Suzana odlučila da je ne opterećuje dodatnim strahovima iz paralelnih svetova. Rešila je da je zaštititi koliko god da je to bilo moguće.

Ni samoj Suzani nije bilo svejedno posle svega što je u proteklih godinu dana doživela. Ranije bi smela u bilo koje vreme da ode i odnese deki večeru, da vozi bicikl u sumrak i da šeta obližnjom šumicom bez ikakvih crnih misli. Sada, čim bi sunce krenulo da zalazi, zatvarala bi se u kuću ili bi tražila izgovore da nigde ne krene sama. Neke stvari prosto nije mogla da izbaciti iz glave. Pokušavala je da to prevaziđe, ali se prosto nije usuđivala da se bilo kome obrati na tu temu. Možda će, kada prođe dovoljno vremena, ubediti sebe da je sve to bio samo daleki san. Možda će slike strave izbledeti. Možda je više neće progoniti.

Osim toga, prolaz za taj ukleti svet čvrsto je zatvoren. U krajnjem slučaju, ako se ponovo otvori, naći će se neka nova družina da spreči katastrofu. Verovala je da bi se Ilija i Semil snašli u bilo kakvoj uvrnutoj situaciji, a Lila bi kao i uvek bila primorana da im pomogne. Ovde, u njenom selu, ona i njena sestra biće bezbedne. Najbolje bi bilo da se pretvara da taj svet nikada i nije upoznala. Veštice ostaju samo priče iz davnina, kako je uvek i trebalo da bude.

*

Posete daljih i bližih rođaka nastavile su se gotovo svakodnevno poput nabujale reke, bez naznake da bi mogle da presuše. Negde sredinom leta, Bibina starija sestra najavila je dolazak.

Suzana je tetku viđala svega nekoliko puta godišnje – uglavnom za svoju i njihovu krsnu slavu i ponekad preko leta u vreme seoske zavetine. Mirijana se udala na jugu zemlje, još dok je Bibi bila u osnovnoj školi, te je retko dolazila u rodno selo. Imala je dvojicu sinova od kojih je jedan bio vojno lice, a drugi medicinski tehničar. Suzana je njih viđala još ređe nego tetku i nikada nije uspe-

la da ostvari bliskost na kojoj je njena majka, podrazumeva se, čitavog života insistirala. *Bližu braću od njih nemaš*, govorila bi.

Bibi je dva dana detaljno sređivala svaki centimetar kuće kako joj se ni trunka prašine ne bi potkrala. Nakon toga, čitav dan provela je u kuvanju i očajavanju nad rezultatima sopstvenog truda. Bojala se da joj štrudla nije dovoljno narasla, da joj je musaka previše žilava, a slatko od jagoda retko. Sirotog Mišu naterala je da uzme dan od posla kako bi mogao da pod konac sredi travnjak ispred kuće i kapije, očisti staze oko bašte i oreže svaku granu u voćnjaku iza kuće.

– Znaš ti kakva je Mira, – govorila je, trčeći kroz kuću sa krpom u rukama. – Neću da pomisli da ne umem da vodim domaćinstvo. Lako je njoj kada je imala dve ljudine da rade umesto nje. Ta ti ima oko sokolovo za svaku sitnicu!

Tetkin dolazak najavilo je brundanje automobila ispred ulazne kapija. Bibi je izletela kao oparena, skidajući kecelju u hodu, ispravljajući suknju i gladeći kosu da dočeka sestru i zeta. Žena je imala istu boju loknaste kose i plave oči kao ona, ali je bila znatno viša i mršavija. Sestre se izljubiše tri puta u obraze pre nego što krenuše niz stazu ka kući.

– Što nisi pvela decu? – pitala je Bibi sva razdragana.

– Kakva crna deca, – reče žena. – Veći su od mene i tebe zajedno! Stalno su u nekom poslu, ni ja ih ne viđam, ako mi veruješ.

Godine provedene na jugu ostavile su traga u govoru tetka Mire. Suzana se kao mala smejurila na svaku drugu reč koju bi žena izgovorila. Još uvek se sećala majčinih prekornih pogleda preko stola.

Devojčice su za ovu svečanu priliku bile primorane da obuku istovetne bele haljinice do kolena, a Bibi im je posebno isplela po dve pletenice koje su im padale preko ramena. Suzana se osetila krajnje neprijatno, kao da ima pet godina, ali nije imala srca da se suprotstavi majci, koja je pretila da pukne pod stresom. Ne posle načina na koji ih je tretirala kada je saznala da su ostavili Margitu. Reči koje im je tada uputila još uvek su je progonile. I dalje joj se, kada je razmišljala o tim trenucima, u grudima stvarala neprijatna

težina. Sa roditeljima se tako ne razgovara, što god oni učinili ili rekli.

Tetka Mira, odmah po prolasku kroz vrata, zgrabi Margitu u snažan zagrljaj.

– Milo dete! – procvrkutala je teatralno. – Pa koliko si samo porasla. Moja mala Suza!

Margita je zbunjeno gledala preko ramena pridošlice očekujući podršku, te se Suzana oglasi.

– Tetka, to nisam ja. To je Margita.

Tetka Mira ih obe izljubi tri puta po obrazima, ignorišući svoju sitnu grešku, dade im po čokoladu i po majicu, a onda odmaršira u kuhinju gde je već uveliko bio postavljen sto.

Za vreme ručka, Bibi je bila na ivici živaca, plašeći se da bi njena sestra mogla da prekori neko od njenih jela ili da nađe zamerku dekoraciji njenog doma. Najviše od svega bojala se sumnjivih pitanja vezanih za Margitu. Suzana nikada nije mogla da razume manjak topline i istinske ljubavi u familijarnim odnosima. Kako život od dve sestre može da napravi gotovo potpune strance? Njena majka i tetka to nikada ne bi priznale, ali međusobne posete, iako ekstremno retke, opterećivale su ih na potpuno nepotreban način. Nadala se da se Margiti i njoj tako nešto nikada neće dogoditi.

Tetka Mira je svakog trena skenirala devojčice začuđeno klimajući glavom.

– Iste, tako mi Boga, – govorila je između zalogaja. – Kao jaje jajetu.

Deka, koji im se pridružio na ručku, bio je dovoljno senilan da nikako ne shvati priču o bliznakinjama. Za njega su obe bile Suzana, pa ostali nisu imali srca da ga ubeđuju u suprotno. On je živio dve ulice dalje od njih i Bibi je vodila računa o njemu još otkako joj je majka preminula, pre više od deset godina. Suzana ga je neizmerno volela.

– Ali taj njen petao bio je pravo čudo, – iznenada reče deka, srćući supu.

– Koji petao, pa sad?! – reče Mira nestrpljivo pošto je starac treći put započeo istu priču, prekinuvši njene hvalospeve o sinovima.

– Kako koji? – zbuni se starac. – Petao tvoje majke. Onaj crni.

– Dobro, tata, – odmahnu žena. – Jedi.

– Svuda ju je pratio, je l' tako Suzo? – reče, štipnuvši Margitu za obraz. – Ti si se sa njim igrala. Mnogo si baku volela, je l' da?

Suzana oseti kako je nešto žacnu posred grudi. Bake se sećala kao kroz maglu, ali je i dan-danas osećala tu toplu bliskost koju je sa njom imala. Bibi je bila jako vezana za svoju majku i njena smrt teško ju je pogodila.

– Znaš koliko te je baka volela? – pitao je deka Margitu. – Mogla si da slušaš njene priče satima.

– Znam, – zbunjeno odgovori Margita, pogledavši u majku. Za stolom zavlada neprijatna tišina.

– To nisam ja! – iznenada viknu Suzana i svi pogledaše u nju.

Bibi je prestravljeno ošinu pogledom dok su joj obrazi crveneli. Nije se usuđivala da pogleda u svoju sestru preko puta.

– Nije mi dobro, – promrmlja Suzana, ustajući od stola. – Izvinite me.

Dok je koračala ka sobi mogla je da čuje slabašan dekin glas kako prekida mučnu tišinu.

– Čudo od petla kad ti kažem. Svuda ju je pratio kao kuće.

*

Svake večeri pred spavanje, Bibi je tiho jecala na Mišinom ramenu. Olakšanje i sreća koju su siroti ljudi osećali otkako se njihova nestala ćerka konačno pojavila nije se mogla izmeriti ni opisati rečima. Još uvek je sve izgledalo kao san. Preko dana posvećivali su se svojoj deci, grčevito pokušavajući da nadoknade izgubljeno vreme, a uveče bi se njihova srca topila u moru radosnih suza. Posle toliko godina gorkog kajanja, sve ovo delovalo je naprosto nestvarno.

Ipak, njihovu sreću uvek je kvarilo zrno sumnje i straha od onoga što ih je od njihovog deteta na početku i odvojilo. Njihovu

bebu iz kolevke uzela je misteriozna pojava u ženskom obličju i nestala bez traga. Nikada pre, a ni posle toga, oni nisu doživeli ništa slično u svojim životima. Deci su rekli da su ostavili bebu u sirotištu, misleći da neće moći da ih obe izdržavaju, i da je, kada su se pokajali i krenuli da je traže, bilo prekasno. Po selu su morali da razglase da im je jedna beba preminula, mada je broj ljudi koji je uopšte znao da Bibi nosi blizance bio veoma mali, pa to nisu ni pominjali. Ona je svakoj prijateljici ponaosob pretila da Suzana nikada ne sme da sazna za to. Htela je da zaštiti dete koje joj je preostalo.

Više od jedne decenije krili su tu jezivu tajnu koja ih je izjedala poput bolesti. Znali su da je to bilo nešto što njihove ćerke nikada neće u potpunosti moći da oproste, ali i to je bilo lakše podneti od prave istine. Odlučili su da je bilo bolje da ih deca mrze nego da se svakog dana plaše za sopstvene živote.

– Možda nismo dobro videli, – zamuckivala je ženica. – Možda je sve to bio košmar.

– Bibijana, živeli smo bez svog deteta punih četrnaest godina. Snovi nisu mogli da urade tako nešto. To je bila surova stvarnost.

– Ali zašto, Mišo? Zašto su nam je uzeli?

– Mučili smo se tim pitanjima svih ovih godina. Vreme je da sada sve to ostavimo iza sebe. Sada smo svi skupa, samo to je važno. Naša deca konačno su zajedno.

– Kad se samo setim te noći... – prošaptala je sa zebnjom u glasu.

Te daleke novembarske večeri, Bibi je samo na trenutak ostavila bebe same u sobi. Bila je to treća noć po povratku iz porodilišta, a Miša je još uvek bio na poslu. Veče je bilo hladno i sivo poput zamagljenog oblaka, a vetar je uporno udarao o prozorska stakla kao da vapi za utočištem.

Bibi je u spavaćici izašla iz kupatila baš u trenutku kada je Miša ušao u hodnik.

– Ledeno je napolju, – veselo je rekao čovek u znak pozdrava. – Kako su naše lepotice?

– Spavaju kao jaganci.

Dvoje ljudi su zagrljeni krenuli ka maloj spavaćoj sobi, a već sledećeg trenutka jeziv strah im je oduzeo tela.

Prilika u crnom plaštu držala je jednu od njihovih beba u rukama. Bila je to žena, ali bio je dovoljan jedan duži pogled da bi se shvatilo da ona nije bila ljudsko biće. Koža joj je bila bela poput kreča, a duga kosa padala joj je gotovo do poda. U senci ispod kapuljače, oči su joj sijale čudnovatim sjajem. Videvši prestravljene roditelje na dovratku, jednim hitrim pokretom okrenula se oko svoje ose i isparila zajedno sa usnulim detetom u naručju.

Muk koji je u tom trenutku prekrrio njihov dom bio je težak poput grobnice. Od tog trenutka njihovi životi promenili su se zauvek.